

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΝΤΗΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀρχεται μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ἡλίου τῆς τριακοστῆς Ἀπριλίου, καὶ τελευτᾷ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Ἡ πορφύρα τῆς Δύσεως πλάττει τὴν χαρμύδονον ἐσθλῆτα τῶν γενεθλίων τῆς, τὰ φωτῖκά της, καὶ ἀπὸ τὰς χρυσάκτινας μαρμαρυγὰς τῆς Ἀνατολῆς πλέκεται ἡ τελευταία στολὴ τοῦ θανάτου τῆς· τί ἀντίθεσις ! Γνωρίζομεν ἀπὸ ἐν γλυκύτατον παραμῦθι μας τὸ βασιλόπουλον ἐκεῖνο, τὸν Ἀρήλιαρον· ἡ πρωτομαγιά μας εἶνε ἡ Ἀρήλιαρη τῆς φύσεως.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἐκοιμᾶτο, καλλίμορφος βοσκὸς, ὁ Ἐνδυμίων· ἡ Σελήνη, ἡ ὥχρᾶ, παρθενικὴ καὶ ὑποκρίτρια ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατερχομένη πᾶσαν νύκτα, ἐτέλει μετ' αὐτοῦ τοὺς ἑρώτάς της· ἅμα ὑποφωσκούσης τῆς ἡοῦς, πᾶν ἔχνος τῆς νυκτικῆς φιλότιτος καὶ εὐνῆς ἀπηλείφειτο. Ὅτι ἐγένετο τότε καθ' ἑκάστην, ὑπὸ τινι ἔποψιν, συμβαίνει ἥδη μίαν φορὰν τὸν χρόνον· ἡ Σελήνη πρωτομαγιά νυμφεύεται τὸν Ἐνδυμώνα-νεότητά· ἡ νύξ, ἡ καλλύνουσα τὴν ὕψιν τῆς σελήνης, ἡ ἰδίᾳ νύξ ἀναδίδει μαγικώτερα τὰ μύρα τῆς πρωτομαγιάς μας.

* *

Ἡ μόνη ἑορτὴ, καθ' ἣν δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε οὔτε ἱεροκήρυκες, οὔτε προσευχαί, οὔτε κωδονοκρουσαί, οὔτε νηστεία, οὔτε ὑποκρισία· κηρύττουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τὰ εὐθύμως ἀντηχοῦντα τραγούδια, τὸν χορὸν τῶν ψαλτῶν ἀποτελοῦσι συνήθως αἱ ἀηδόνες, προσκαλοῦσι τοὺς πιστοὺς αἱ ἀπηλῆσεις τῶν συγκρουομένων ποτηρίων, νηστεύουσιν ὅσοι ὑπὸ τὰς σμαραγδίνας θολίας τῶν κήπων δὲν ἔθρεψαν τὰ πεινῶντα βλέμματά των εἰς προσφιλοῦς ὑπάρξεις μειδιάμα οὐδὲ οἱ δάκτυλοί των, ἐν τῇ δράσει τὰ ἀνθὲ ἐφρικίασαν ὑπὸ τὴν ἀκροθιγῇ ψηλάφῃσιν ἄλλων δακτύλων· καὶ ὑπεράνω πάντων, κυριαρχοῦσα θρησκεία, πλήρης καὶ παιδικότητος καὶ κρυψινοίας, πλανᾶται ὁ ἔρω.

* *

Ὁρα γλυκεῖα τῆς χαρᾶν γῆς... ἄραιοί τινες ἀστέρες κρέμανται ἀπὸ τοῦ στερεώματος, ὡς νὰ παρέμειναν ἐκ περιεργείας, μόνοι αὐτοί, διὰ νὰ προσίδωσι τὸ θέαμα τῆς τελομένης λουλουδένης πανηγύρεως· ὁ μωσχόβολισμένος ὁ γὰρ τῆς πρώτης εἶνε τρόπον τινα ὁ σιωπηλὸς κήρυξ τῶν χυρίτων ἐκάστου ἀνθους, περιφέρων ἐδῶ κ' ἐκεῖ τ' ἀρώματά του· κάθε ἀνθος, καὶ τὸ πτωχότερον, ἔχει κ' ἐκεῖνο τὸν πλοῦτόν του, τὴν δροσουλὰ του. Ἄλλ' ἡ αὐγὴ τῆς πρώτης Μαΐου δὲν ὁμοιάζει τὰς ἄλλας ἀδελφὰς της, αἵτινες ὁμοιάζουσι ρεμβώδεις καὶ ποιητικὰς παρθένους, σιωπηλῶς ὄνειροπολούςας τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των· ἡ αὐγὴ τῆς πρώτης Μαΐου εἶνε ὅλη σκιαύγεια καὶ ὄνειρον, ἀλλὰ καὶ κίνησις καὶ γέλως καὶ μέθη καὶ θόρυβος· αἱ ἐκστάσεις τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνίας αἱ τύρβαι, συνηνωμένοι ἐν ἀδελφότητι καὶ τελειοποιῶσαι ἀλλήλας· ἡ πρώτη προσφέρει τὴν ἱερὰν αὐτῆς ποιήσιν εἰς τὴν νεότητά, καὶ ἡ νεότης, ἐν ἀνταποδόσει, τὴν θελκτικὴν αὐτῆς παραφροσύνην εἰς τὴν πρώϊαν. Κόσμος ποικίλος, πεζοὶ καὶ ἄμαξοδρομοῦντες, πλούσιοι καὶ πένητες, ὠραῖοι καὶ δυσειδεῖς, νεότης, γῆρας, παιδικότης, ἀσρότης καὶ μέθη, καλλωπισταὶ καὶ τραμπυνοὶ, ποιηταὶ καὶ λοῦστροι, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐνασχολήσεως καὶ τέρψεως συναντῶμενοι, ἐξιδανικεύονται, αἰθεροποιῶνται κατὰ τι· ἀπὸ ὑψηλῆς σκοπιᾶς ὁ κόσμος ἐκεῖνος θεώμενος δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς κόσμος ἀγέγων· διότι τότε ὑφ' ἐνὸς μόνον φέρεται ἰδανικοῦ, τοῦ ἀθωοτάτου καὶ εὐωδεστάτου· νὰ δρεψῇ ὅση δύναται πλειότερα ἄνθη !

* *

Λέγει κάπου ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ : «Κάθε πρωτομαγιά τὰ λουλουδάκια κλίνουν τὸ ρῆμα ἀγαπῶ ! » Καὶ ἀληθῶς· διότι ἐκάστη πρωτομαγιά εἶνε δι' ἑκάστον ἀνθος ἡ ὥρα τοῦ ἡμεναίου του. Παρατεταγμένα ἐπὶ τῶν δενδρυλλίων των, θὰ ἐτόλμων νὰ εἶπω ὅτι αἰσθάνονται τὰ ρίγη, τοὺς παλμούς καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν παρθένων ἐκείνων τοῦ Βυζαντίου, τὰς ὁποίας ἰδιότροπός τις αὐτοκράτωρ συνεκάλεσεν ἐν τῇ αὐλῇ του, ἵνα ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν τὴν καλλίστην· μετὴν διαφορὰν ὅτι, ἀνθ' ἐνός, πληθὺς αὐθαιρέτων καὶ ἀφιλοκάλων ἐνίοτε βασιλέων, παρέρχεται ἐνώπιόν των, ἐκλέγουσα. Πιστότερον δύναμαι νὰ τὰ παρομοιάσω πρὸς καλλισάρκους γυναῖκας τῆς Ἀνατολῆς ἐκτεθειμένας πρὸς πώλησιν ἐν ἀγορᾷ τῆς Ἀσίας· ποικιλίαν ὠραιότητων· ρόδα καὶ γαρύφαλα

καὶ ἀκακίαι καὶ ἴα καὶ νυκτολούλουδα καὶ νάρκισσοι καὶ κρύνα καὶ λευκάνθεμα, καὶ καί. . .

Χίλια λουλούδια ποὺ καλοὺν χρυσὴ μελισσολόι,
ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα καὶ καὶ κρύβουνε τὴ χλόη

ἐλληνίδες καὶ ἀρμένισσαι καὶ τουρκοπούλες καὶ ἐβραιοπού-
λες καὶ κирасий καὶ ἀλλὰ προκλητικά, δειλά, σπινθηρο-
βόλα, χιονισμένα, σαρκώδη, λεπτοκαμωμένα, θετικά, ἀε-
ρώδη.

* *

Καὶ ποία τύχη ἀναμένει καὶ σᾶς, ὦ ἄνθη τῆς πρώτης
τοῦ Μαΐου! ἡ αὐτὴ ποικιλία τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου
βίου. Εἰς τίνων χεῖρας θὰ πέσητε, ποιοὶ καὶ πόσοι μυκτῆ-
ρες θὰ σᾶς ὀσφρανθῶσι, τίνες καὶ τίνα θὰ στολίσετε, καὶ
πῶς θὰ διατεθῆτε! Ἄλλα θὰ συνδεθῆτε εἰς περίκομφον
καὶ σύμμετρον ἀνθοδόχον, ὡς στίχοι καλλιτέχνου ποιητοῦ.
χεῖρ ἐραστοῦ θὰ σᾶς προσφέρῃ εἰς ἀκριβὴν ἐρωμένην καὶ θὰ
ζήσητε ἐπὶ τῆς ἀνθοδόχου τοῦ στήθους τῆς εὐνόητον ὅτι
πολλὰ στήθη θὰ εὔρητε παγερώτερα τῶν κρυσταλλίνων ἀν-
θογαλιῶν, ἐφ' ὧν συνηθως ἀποτίθεσθε, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα ἐ-
πίσης στυλπνὰ καὶ διὰ λαμπρόχρων ἀνθεμίων πεποικιλμέ-
να. . . ἐξώθεν ἄλλα, πλεχθέντα εἰς στέφανον θὰ κοσμήσετε
τὴν ἐξώθυραν ἢ τὸν ἐξώστην οἰκογενεῖας εὐλαβῶς τηρούσης
τὰ ἔθιμα καὶ τὰς προλήψεις τῆς πατρίδος, μέχρι τῆς ἐλευ-
σομένης πρωτομαγιάς, ὅτε θὰ κρέμεσθε οἰκτρὸν ράκος παρ-
ακμῆς καὶ γήρατος. Ἄλλα ἀτάκτως ἢ ἀφιλοκάλως αὐτο-
σχεδισθέντα εἰς σωρὸν θὰ καταλάβετε τὸ μόνον ποτήριον
τῆς πτωχῆς ἐργατίδος ἐπὶ τινὰς ὥρας, μεθ' ὃ θὰ ἐπιστῇ ἡ
νάγκη νὰ πεταχθῆτε εἰς τὴν ὁδόν. Ἄλλα θὰ μαραινῆτε
ἐπὶ τιμαλφῶν ἀλασαστρίων ἀγγείων, ἀρωματίζοντα τὴν
ἀτμόσφαιραν σκιερᾶ καὶ πλουσίας αἰθούσας. ἄλλα περι-
σφιγγόμενα ἀνηλεῶς ὑπὸ τραχείας χεῖρός ὑπηρετρίας θὰ
συζεύξητε φεῦ! μετ' ὀλίγον τὴν εὐωδίαν σας, ἐγκαταλει-
φθέντα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ μαγειρίου, μετὰ τῆς ὀσμῆς
τῶν κρομμύων. Παιδικὰ χερᾶκια θηριωδῶς θὰ σᾶς μαδή-
σουν ἐρωτικά χειλάκια περιπαθῶς θὰ σᾶς φιλήσουν καὶ ἁ-
ρειμανίως θ' ἀνιδρυνθῇτε ἐπὶ τῶν καπέλων ἢ τῶν αὐτιῶν
ζωηρῶν θιασωτῶν τοῦ Βάγκου. Ἄν ἔχετε ψυχὴν, θὰ σκιρ-
τήσητε, θὰ χαρῆτε, θὰ ἀπογοητευθῆτε, θὰ δακρύσητε, θὰ
φοβηθῆτε, θὰ πλῆξητε! Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἐν μικρῷ τῶν τυ-
χῶν καὶ τῆς ἰδιότητος μας ζωῆς.

* *

Πολλάκις εἰς τὰ χρυσᾶ μου ὄνειρα ἐπόθησα νὰ εἶχα τό-
σον χρυσόν, ὅσους στίχους ἔχει ἀποθηκεύσει ὁ Μάϊος ἀπὸ
παντὸς χρόνου καὶ τόπου τοῦ ποιητῆ. Τὸν Μάϊον κατ'
ἐξοχὴν ψάλλουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ὄνοι. Πόσοι στίχοι φέ-
ρουν ἐν ἑαυτοῖς τὰ μύρα καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Μαΐου, καὶ
πόσοι ἀφ' ἐτέρου δυστυχῆς Μάϊοι ἀναφαίνονται εἰς τοὺς
στίχους τῶν ποιητῶν περιβεβλημένοι ἀκούσιον ἐνδυμα γε-
λωτοποιοῦ. Ἡ πρωτομαγιά εἶνε τὸ ἀλφαριθμητικὸν τῶν πρω-
τοπειρῶν στιχοπλόκων, οἵτινες ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς
γράφουσι τοὺς πρώτους στίχους των, ἐν οἷς συνήθως ἀπο-
χαιρετῶσι τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωὴν, ἐνεκεν ἀσπλάγχχου
τινὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας ὁ ἔρωξ ὄχετο ἐς αἶν, ἐνῶ ἡ πρω-
τομαγιά θὰ ἐπανέλθῃ καὶ οὕτω πλέον ὁ Μάϊος κατέστη ἐν
τῇ ποίησει κοινοτοπία τὰ πέταλα τοῦ πλουσιωτάτου αὐ-
τοῦ ρόδου θερίζονται ὁλονόν, καὶ μετὰ μικρὸν εἰς τοὺς κα-
ταφεύγοντας πρὸς αὐτὸ θ' ἀπομένωσι μόνον αἱ ἀκανθαί.

Ἐν τούτοις πτερυγίζουσιν ἤδη ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς καλ-
λιπτέρυγες πεταλούδαι, στροφαὶ τινες Μαΐτιδες ἐκ τοῦ ἡ
μετέρου Παρνασσοῦ, ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ μέχρι
τοῦ νέου Δροσίνῃ:

Μαΐε μου χρυσομάλλη,
ἦλθες καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη
ἵς τὰ χλωρὰ κλαδιά. . .

Δρέφατε πάλιν ἐρασταὶ εὐδαίμονες ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς τερπνοὺς κ' εὐώδεις παραδείσους...
εἶνε ἀνθέων ἐορτὴ ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου,
τὸ ἄσμα τῆς νεότητος, ἡ ἀνοιξὶς τοῦ βίου. . .

Μόλις ἔφεγγε τ' ἀστέρη
τῆς αὐγῆς γλυκὰ γλυκὰ,
μόσχους ἔχυνε τ' ἀέρι
ἵς τὴν ὠραία πρωτομαγιά
πρὶν ἀρχίσουν τὰ τραγοῦδια,
τὸ ξεφάντωμα, οἱ χοροὶ,
μέσα ἵς τ' ἀγγιχτὰ λουλούδια
πρώτη ἐπρόβαλες ἐσύ. . .

Τοῦ Μαγιοῦ τὰ λουλουδάκια
μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
κ' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πῶς ἐσύ δὲ μ' ἀγαπᾷς!

Τὴ μάνα ἐκείνη κλάψατε ποὺ τὴν ἰδῆτε μόνη
χωρὶς παιδὶ τὴν ἄχαρη εἰς τὴν πρωτομαγιά
χαρὰς δὲν εἶνε λούλουδα ἐκεῖνα ποὺ μαζώνει,
ἀπάνου ἵς ἓνα μάρμαρο ἢ δόλια τὰ σκορπᾷ. . .

Τὴ νύχτ' αὐτὴ τὴ μυρωμένη
ποὺ μόνο λίγαις ὥραις ζῇ,
ἀντὶ σὰν πάντα χωρισμένοι,
ἂν ἐπερνούσαμε μαζύ. . .

Ἀνεπαρκῆ ὑποδείγματα θαλερῶν ποιημάτων.

* *

Εἰς τὴν πατρίδα μου, ἅμα εἰσελθόντος τοῦ Μαΐου, πε-
ρίεργος ἐπικρατεῖ πρόληψις δὲν φυτεύουσι πλέον ἄνθη καὶ
ὄχι μόνον δὲν φυτεύουσιν, ἀλλ' εἶδον μητέρας μετὰ σπου-
δῆς ἀπομακρυνούσας τὰ τέκνα των ἀπὸ γαστρῶν καὶ ἀν-
θέων ὅπου μὲ τὰς χεῖράς των ἐκαθάριζον ἢ ἀνεσκάλευον τὸ
χῶμα. Νομίζουσι ὅτι ἡ περιφρόνησις τῆς προλήψεως ταύ-
της ἐπέφερε τὸν θάνατον. Παντοῦ τὰ ἐκτακτὰ ταῦτα προ-

φυλακτικά μέτρα κατὰ τοῦ θανάτου ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τοῦ ἔαρος· τότε ἡ συναίσθησις τῆς ζωῆς εἶνε τόσο γλυκεῖα παρὰ τῷ λαῷ καὶ κατὰ συνέπειαν τότε βελύχεται ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὥστε ὁ ἔρως τῆς ζωῆς τρέμει ἀνὰ πᾶν βῆμά του, φαντάζεται ἐπιθανάτιους ἀπειλὰς καὶ περιβάλλεται ὡς μὲ φυλακτὰ, μὲ προλήψεις, ὁ ἔρως τῆς ζωῆς, μητέρα, ἡ ὁποία σταυροκοπεῖται καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν τοῦ μόνου καὶ ἀκριβοῦ παιδιοῦ της.

Ἀλλὰ τὸ γραφικώτερον ἔθιμον τῆς πρωτομαγίης εἶναι ἡ γύρτισσις. Ἐπανερχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐωθινῆς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους ἐκδρομῆς· ἐκάστη οἰκία φέρει ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς θύρας τὸ Μάϊ της. Ὁ ἄλλος χαιρετίζει μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ τῆν ἑορτὴν τῶν ἀνθέων· ὅτε ἀκούονται ἤχοι κωδωνίσκων, ἐν ῥυθμῷ συνοδεύοντες μόνον δημοτικὸν τραγούδι, ὅπερ ἐξέρχεται ἀπὸ λάρυγγας τραχεῖς καὶ ἀμούσους. Εἶναι ἡ γύρτισσις.

Τὰ παιδάκια προστρέχουσι κραυγάζοντα περιχαρῶς, ἀνοίγοντα παράθυρα καὶ ἐξώστας, περίεργοι μορφαὶ προκύπτουσιν ἐπ' ἐκείνων. Μετ' ὀλίγον ἡ γύρτισσις πλησιάζουν· σταματῶσιν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν: — Νὰ σὰς πούμε τὸν Μάϊ; — Νὰ τὸν πῆτε. — Τότε σχηματίζονται εἰς κύκλον· ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς σείουσι μανδύλιον, καὶ κουδοῦνι ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ κουδοῦνι ἀποτελοῦσι τὴν ὀρχήστραν των, ἥτις συνοδεύει τὸ ἄσμα των· μόνον τὸν πρῶτον στίχον του ἐνθυμοῦμαι:

«Τώρα ὁ Μάϊς κι' ἡ ἀνοιξίς, τώρα τὸ καλοκαίρι».

Φέρουσι τὰ καινουργῆτων ρούχα καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡπλωμένα κίτρινα φακίλια. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ δυσειδεστέρα συνήθως, μὲ λευμένην κόμην, κυματίζουσιν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τῶν ὤμων των ρυθμίζει πρὸς τὸ ἄσμα τῶν ἄλλων τὸ βῆμα εἰς ἰδιότροπον· χορόν· μόνη αὕτη φέρει ἐσθῆτα βραχεῖαν, γαρνι-

σμένην διὰ λίαν πλατειῶν σειρῶν ἐξ ἀνθέων· ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ στήθους, περὶ τὴν ζώνην, καὶ ἐπὶ τῆς κόμης· ζωηρὰ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἐκλεῦκων καὶ λεῖων ἐκείνων πετάλων καὶ τοῦ μαυρισμένου καὶ τραχεοῦ προσώπου της. Ἡ χορεύτρια εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ ἔαρος, καὶ ἀποκαλεῖται τὸ Μαργιόπουλο. Ὁ θίασος ἐκείνος τῶν γυρτιστῶν, αἰτινὲς ἀγγέλλουτιν οὕτω παιδρῶς τὸν βασιλέα τῶν μηνῶν μὲ τὸ ἄσμα καὶ τὰ ἀνθὴ, ἀλλὰ καὶ τὰς κεκαυμένας, καὶ παντὸς θάλλους καὶ δρόσου ἐστερημένας, ὅφεις των εἶνε ἀκριβοῦς ἀνὸς τὸς ποιητικῇ εἰκόνι, Μαῖου, ὅστις ὑπὸ τὴν Πρωτομαγίαν του, τελευταίαν καὶ πλουσιωτάτην ἀνάλαμπιν τῆς βασιλείας τοῦ ἔαρος, κρύπτει τὰς ἐπιλοιπούς ἀτερπεῖς καὶ πλήρεις καυστικοῦ ἡλίου καὶ ἰδρώτος ἡμέρας του.

Ὁνουλουλου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀναδημοσιεύομεν σήμερον, παραμονὴν τῆς Πρώτης Μαῖου, τὴν *Χελιδόνα* τοῦ πρώτου συνεργάτου μας **Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους**, γραφείσαν τὴν Πρωτομαγίαν τοῦ 1882 ἐν τῷ *Μὴ Χάρεσαι*, ὅπως ἄλλοτε ἀνεδημοσιεύσαμεν τὴν *Χιόρα* του. Τοιαῦτα ἔργα νεωτέρας κλασικότητος οὐδέποτε γηράσκουσιν, ὡς δὲν γηράσκει ἡ ἀνοιξίς, ἡ ἀπὸ τῶν, τὸ κύμα, ἡ ὑπολαΐς. Ἔχει δὲ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπ' αὐτὰ τὸ *Μὴ Χάρεσαι*, ὅχι διότι ἐν αὐτῷ ἐδημοσιεύθησαν πρώτην φορὰν, ἀλλὰ κυρίως διότι διὰ τοῦ *Μὴ Χάρεσαι* ἐξεδηλώθη καὶ ἡ πολιτικὴ δύναμις τοῦ Ἱεροκλέους ὡς δημοσιογράφου καὶ ἡ λυρικωτάτη ποίησις ὡς λογογράφου. Λυπούμεθα δὲ πολὺ,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 468)

— Ὁ κύριος ξεύρει καλλίτερα ἀπὸ μένα τί μέλλει νὰ κάμῃ.

Ὁ ξένος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ πῆτε, κυρία, ποῦ μπορῶ νὰ εὔρω τὸν Λοῦ Μονώ;

— Στὴ καλύβη του, κύριε, γιατί ὅταν δὲν πηγαίνει νὰ ἐπαιτῇ ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸ, σπανίως τότε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἐπειδὴ τὸν εἶδα τὸ πρῶτ', γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε τώρα σὲ περιοδεία. Θὰ πάρετε τὸν δρόμον ποῦ εἶνε ἀντίκρυ τῇ βρύσῃ καὶ θὰ φθάσετε εἰς τὸν Φρού, θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ ὡς τὸν μύλον καὶ ὀλίγῳ παραπάνω· τότε θὰ βγῇτε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ δεξιὰς θὰ δῆτε τὴν καλύβην τοῦ Γερο-Κάτσικα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Μαρία Ρόζα· ἔτσι θὰ τὸν εὔρω ἐυκολώτερα.

— Δὲν δύνασθε ν' ἀπατηθῇτε.

— Ἀπόψε, κυρία.

— Θὰ κοιμηθῇτε εἰς τὸ Βλαϊνκούρ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μοῦ ἐτοιμάσετε ἓνα δωμάτιον.

— Ὅρισμός σας, κύριε.

Ὁ ταξειδιώτης θείσιν τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξῆλθεν.

Ὁ γεροεπαίτης ἐθερμαίνετο εἰς τὸν ἥλιον, στηριζόμενος ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν καλάμων, ὅτε εἶδε τὸν ξένον διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν· ἠγέρθη δὲ, ὅτε ἐκείνος ἀπεῖχεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκάθισε καὶ ἐζήτησε τὸν ἐπισκέπτην δι' ὀφθαλμοῦ ὑπόπτου καὶ μετὰ δυσπιστίας.

— Εἴσθε ὁ κ. Λοῦ Μονώ; εἶπεν αὐτῷ ὁ ξένος στὰς ἐμπροσθέν του.

— Μάλιστα. Καὶ ὕστερα; ἀπάντησεν ἀποτόμως.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω καὶ νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζί σας.

Ὁ ἐπαίτης προσέβλεψε κρύφα τὸν ἄγνωστον.

— Νὰ μὲ δῆς; εἶπε· νὰ με· δέ με· ὅσον διὰ νὰ κουδεντιάσουμε πρέπει νὰ τὸ θέλω ἐγώ.

— Φαίνεται, κύριε Λοῦ Μονώ...

— Δὲν ἀξίζει νὰ μὲ ὀνομάζετε κύριε, διέκοψε παρατη-